

na pomočku, kolikor bolj na natančnem ravnanju pri vsem tem poslu. Treba je tudi najmanjšo ranico v skorji do dobra izščetati, da se mrčesu v vseh njegovih skrivališčih do živega pride. Ako je drevo bolj zaušeno, naj se z podvojeno skrbijo početa. Ako se tako z vsó marljivostjo in delavnostjo proti škodljivcu postopa, se bode posrečilo, njegovo število, kolikor mogoče, zmanjšati.

Kako preslico (*Equisetum*) in lapuh (*Tussilago farfara*) pokončati.

Preslico in lapuh, kjer sta se zaredila do dobra, pokončati je neobičajno težavno, rekel bi, skoraj nemogoče. Poglavitni uzrok temu, so močne korenine, ki zelo globoko segajo in pa še ta okoliščina, da vsaki košček korenine sam za se začne poganjati in na novo rasti. Proti preslici se vspušno le tako postopa, da se vsi mladi odrastki, brž ko se pokažejo, pokončajo. Če se tako nadzemeljski deli te rastline vedno in vedno sproti uničujejo, se ne le zareja semena vedno zabranjuje, ampak tudi korenine vedno bolj in bolj slabé in slednjič cela rastlina konec vzame. Seveda do tega treba leta in leta. Vsekako se pride še prej do zaželenega cilja, ako se rastlini potrebni pogoji njenega prospanja, kolikor mogoče, odtegnejo. Ti pogoji so pa skisana zemlja in železnata prst. Zelezo se iz prsti odpravi, ako se ji pridene kajnita in apna ter prevelika moča odtegne. Kakor so dosedajne skušnje pokazale, so to najboljši pomočki zoper preslico.

Proti lapuhu se pa priporoča, da se zemljišče, kjer je to mogoče — pri vinogradu seveda to ne gre — v pašnik spremeni in da se na novo izrasli listi, kolikor mogoče sproti pokončajo. Ako se skozi dve leti dosledno tako proti lapuhu postopa, tako korenine, ker listi ne pridejo do popolnega razvitka, v preteku dveh let poginejo, one se v lastnem soku tako rekoč zadušé. Razun tega se pa tudi izdaten del korenin, ker so steblica votla, skozi katera od zvonaj moča vdira, pokonča, kar je že iz tega razvidno, ker na travnikih, ki se dajo zamakati, lapuh v malem pogine. Pogostno zamakanje po košnji je tedaj le koristno. Na njivah se v pokončanje lapuha priporoča posejanje listnatih sadežev in kakor se vidi, so vse rastline z metuljkastim cvetom naglavni sovražniki lapuhovi. V nekaterih krajih, v katerih lapuh po njivah še ni prek in prek zaraščen, kaže lapuh porezati, požeti in te kraje s črstim svinjskim gnojem dobro pognojiti. S tem se provzroči, da stebila bitro gnjiti začno, katera gnjiloba se potem kmalu tudi do korenin razširi in tudi te v kratkem ugonobi.

Sejmovi. Dne 10. novembra pri sv. Martinu pod Vurberkom, dne 11. nov. v Gomilicah, pri sv. Mohorju na Rodnah, v Marenbergu, pri

sv. Martinu pri Slov. Gradcu, v Ormožu, pri sv. Barbari (Oplotnica), na Laškem in v Spodnjih Hočah.

Dopisi.

Iz Maribora. (Volitev na Ptuj.) Dasi je bilo dne 28. oktobra slabo vreme, izvršila se je volitev dež. poslanca za ptujski volilni okraj v najlepšem redu. Večina volilcev se je bila zbrala pred volitvo v Narodnem domu ter se je od ondi podala skup na volišče. V volilni komisiji so bili č. g. Anton Fröhlich, nadžupnik pri sv. Križu pri Slatini, č. g. Jak. Meško, župnik pri sv. Lovrencu v Slov. goricah; g. Fr. Urbas, posestnik pri sv. Lovrencu na Dravskem polju in kandidat g. dr. Fr. Jurtela. Le-te so volili volilci z vzklicem, ostalih troje pa je izvolil vladni komisar, g. Supančič. Volilcev je bilo na volišču 143, kacic 20 bilo pa jih je popihalo, ne da bi le čakali na volitev. Čudimo se, zakaj da so jo letos tudi 4 Haložani pobrisali. Ostali pa so enoglasno volili g. dr. Fr. Jurtela. To je gotovo lepa volitev, nismo pa tudi druge pričakovali. Ljudstvo je ondi že dovolj podučeno in za nemškutarja nima več prostora. Slava!

Iz Ptuja. (Dijaška kuhinja.) Kot mesečni podporniki pristopili so sledeči zunaj Ptuja živeči č. g.: dr. Franc Gross, c. kr. pristav v Ljubljani, za 15 dni; Jakob Meško, župnik v Št. Lovrencu v Slov. gor., za 15 dni; Franc Simonič, kaplan v Žetalah, za 15 dni; J. Sattler, kaplan pri Veliki nedelji, za 10 dni; Ovsenjak M., v Ljutomeru, 1 gld. na mesec; S. Kocbek, c. kr. kontrolor v Ljutomeru, 1 gld. na mesec; darovali so za kuhinjo naslednji č. g.: E. Lilek, c. kr. prof. v Sarajevu, 10 gld.; o priliki dobrodošlice gosp. dr. Žižka v Ormožu nabralo se 7·80 gld.; o. Avg. Belec, kapucinski provincijal v Reki, 2 gld.; dr. Ferjančič, c. kr. državnega pravdnika namestnik v Ljubljani, 2 gld.; Ivan Vrhovnik, cooper. v Dobu na Kranjskem, 2 gld.; F. R. Tratnik v Ljubljani 2 gld.; po 1 gld. č. g.: J. Pajtler, kaplan v Št. Lovrencu v puščavi, M. Kokot, nadučitelj v Pišecah in Ludvik Klang, strojnik iz Dačice na Moravskem. Vsem milim dobrotnikom izrekamo najprisrčnejšo zahvalo. Slovenci podpirajte človekoljubno podjetje! Nadalnje milodare vzprejema č. g. o. Benedikt Hrtiš, gvardijan v Ptuj.

Iz Precetinske okolice. (Nemčursko petje — žganjarija.) Marsikateremu čitatelju „Slov. Gospodarju“ je dobro znano, kako se je v naši vasi pred nekoliko časa za narodnost delovalo, kajti ni minol teden, da ne bi se bil čital dopis od tukaj. Kako so prepevali krasne slov. pesmi! Sedaj pa je vse zaspalo; sam ne znam, kak pomen ima to spanje! Morda

je vse narodno delovanje za večno zaspalo? Sedaj ni več slišati narodnega petja, ki je tako milo donelo po naši vasi; še ne spomni se nikdo na slov. petje. Kako petje pa se sedaj pri nas sliši? Oh, prav s težkim srcem moram odgovoriti, da je namesto krasnega slov. petja nastopilo grdo, nemoralno in breznačajno ponočno kvakanje, ki dela nečast slov. stanovalcem cele vasi. — Pri nas se nahaja tudi jedna žganjarija, ali da za prav govorim, prodajalnica „hudičevih solz“. Res čuden možicelj je ta žganjarski oštir, kajti toči vsakovrstno žgano pijačo, in sicer vse iz jednega soda. Skoraj vsako večer, posebno pa o sobotah, nedeljah in pone deljkih, se zbirajo mladeniči in nekaj mož; tudi ženske ti ne zmanjka pri frakeljcu „žlahtne“, a žgoče pijače. Ko se jim hlap te pijače uže iz grla kadi, zakričé ti navdušeni pivčeki ter poskušajo svoje hripave glasove, pojoč pesmi v zarobljeni nemščini — take, da se je mora sramovati vsak dobro misleč človek. In domov gredé prebredejo vsako mlako, pot jim je preozka, hišna vrata pa pretesna. Bog nam pomozi! S tem delajo nečast sebi, pohujšajo svojo deco ter — jim vcepljavajo nenravnost in povzročujejo, da postanejo njim ednaki tudi njih otroci. Bože mili! kam zajdemo, ako bomo sami sebe onečistovali? Ako nam čisto nič ne bode mari za sram, strašna žgana pijača se prej ali slej nad človekom zmaščuje ter spravi človeka v prezgodnji grob. V istini meni se bolj stуди od žganja pijani človek, kakor neumna žival. Ne delajte vendar dragi vaščanje, sami sebi tolike nečasti, pomislite, kam vas to privede. Pregovor pravi: Dolg je volk. Pustite grde in poprimite se znovič lepe poprejšnje navade.

O. N.

Od Drave. V ponedeljek dne 4. oktobra popoldan ločil se je od Ptujčanov preč. gosp. France Jug, dosedanji mestni vikar, ter se podal na svoje novo mesto k sv. Barbari v Halozah za župnika. V nedeljo 10. t. m. so pa mil. g. Ptujski prošt novega g. župnika njegovim bodočim faranom slovesno predstavili. Pričela se je slovesnost ob 10. uri; med lepo vbranim zvonjenjem in pokanjem možarjev pomikala se je nekoliko pred določeno uro iz farovža, procesija proti farni cerkvi, ki je kakih 5 minut od župnijske hiše oddaljena; gniljivo je bilo videti ljudstvo z rožnim vencem v roki hvaliti Boga in Mater božjo, da je fara vdova zopet po milosti božji prejela duhovnega očeta. Prišedši v cerkev stopili so mil. g. prošt na leco in v lepem, genljivem govoru barbarškim faranom razkladali in na srce polagali dolžnosti njihove do novega g. župnika; služila se je zatem sv. maša od novega g. župnika za farane. Po službi božji zbralo se je z mil. g. proštom še 8 čč. gg. duhovnikov iz Završke in Ptujške dekanije okrog gostoljubne mize no-

vega č. g. župnika. Vrstile so se med obedom razne napitnice, med katerimi naj le omenim nekatere n. pr. sv. očetu Leonu, milostl. knezu in škofu lavantinskemu, presvitlemu cesarju itd. Pri slednjič imenovane napitnici zaigrala je godba cesarsko himno, med katero so čč. gostje stojé godce s pevanjem prve kitice spremljali. Posloveli smo se z željo: naj milostljivi Oče nebeški blagoslovi delovanje novega g. župnika v obilnej meri, — naj ga pa tudi tista ljubezen, ki ga bode odzdaj vezala na svoje farane, še tudi veže na stare tovariše in prijatelje!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Drž. zborovanje je za nekoliko časa odloženo in so sedaj že vsi poslanci doma. Lehko jim ni bilo pri srcu, kedar so vzeli potniško palico v roke. Le-ta je skorej vse, kar so lahko seboj vzeli. Nobena stranka ni zadovoljna. Na desnici so Čehi, ki se jezé na ministra za nauk in bogočasje, dr. pl. Gautscha, ker jim je povedal kar v lice, da ne mara več českich srednjih šol; na levici pa se lahko jezi nemški klub, dr. Foregger na čelu, na ministra prava, barona Pražaka, kar jim ni pritrdil, da je s porotniki v Celju in izlasti z njih sestavljenjem vse v najlepšem redu. To smo mi že dolgo znali in že tudi čutili. — Prej ko ne snide se drž. zbor še-le po novem letu h koncu januarija 1887. Predno so poslanci razšli, zložili so slovenski svoje želje gledé na potrebe slov. ljudstva ter jih predložili grofu Hehenwarthu, naj jih spravi pred eksekutivni odbor desnice. Bilo je tega že v resnici treba, da se izvé, ali in v čem hoče desnica podpirati slov. poslance. — „Ljudsko društvo“ po gorenji Avstriji, ki šteje jezera in jezera udov, izreklo je grofu Taaffeju svoje zapujanje. Mi nismo zoper to, pa bi radi kaj dali, ko bi mogli tudi slov. ljudstvo enako storiti! — V Solnemgradu je veliko zanimanje za kat. vseučilišče in že je precej denarja za-nj skup, toda predno se ustanóvi, bode jim še veliko denarja nabrati. — V Ljubenskem okraju je za dež. zbor dobil večino mož „bauervereina“ nek J. Thunhart, v Radgonskem pa konservativec J. Schmirmaul, in v mestih in trgih Lipnica, Arvež in Ivnik pesnik K. Morré, zadnji cika bojda na stran Jurija viteza Schönereja. — Šole so na Koroškem še vedno po slovenskih krajih bolj nemške ko slovenske. Otroci se še ne naučé toliko trati, da bi mogli slov. katekizem vzeti v roke. To je žalostno za otroke a grdo za one može, ki so tega krivi. Sila ni prida nikjer in ta upije že v nebo, ki jo dela nemškutarija koroškim Slovincem. — Na Kranjskem se prikazuje nevarna bolezen, podobna je za las koleri a zatrjuje se, da ni. Prav, ako ni,